

maea kohendamise polest, mis teiste kulla perredest mitte nähha ei olnud. Se asfi tor- kas juba mitme walla noremehhe silma, kes Venut olleks sülle ja süddamega  rra winud ja teggid wahhest sest ka jutto, agga Veno ei kostnud selle peale, egga olnud halp egga uhke, waid maddal ja taafane, siis ei julgend ka keegi Venule, egga wanna Udule sest weel r - kida.

Seal naabris elas Tohto Jaak ja temma poeg Turri, m llemad õiged ja wisip rralised mehhed, agga w gga kehwad. Summala wits ja karriustus olli nende  lle käinud; k ue tul- luke taewast olli nende maead p llemas pan- nud ja katko t bbi k ik lomad kautanud; ag- ga ial ei olle nemmad meelt  rra heitnud, waid omma lotust otse Summola peale pan- nud, kes ommal ajal jälle teab appi tulla. Teised nored k llamehhed ei piddand Turrist ühtegi, waid waatsid  lle  lla temma peale, sest ta olli waene ja nenda siis tuhm nende melest ja piddasid enneestest paljo ja armasid, et kõik mailm Turrit piddi p lgama nenda,

kui nemmad. Igga mees olli uhke selle peale, et nemmad Soo Veno piddid naefeks w tma, kui nad piddid arro sama, millal Veno selle mõtte peale hakkab jõudma.

Kui wanna Soo Udo tallitajaks wallitse- tud sai, mis temma mitte hea melega ei taht- nud wasto w tta; agga et kõik koggokonna liikmed tedda ühhest suust wallitfesid, piddi temma wimaks järrele andma. Se olli agga wanna Udul algmisest se wiis olnud, et igga kord, kui temma ue ammeti peale sai, temma k ik külla ja wallamehhed ja teised ammet- nikkud, kokko kutsus, neile kord s a ja jua andis ja ühhe maenitsuse k nne piddas, kuidas igga ühhe kohhus ennast on  lles piddada ja nenda k is temma ka omma Venuga teiste jures, kus neid kutsuti.

Ühhel päewal läks Udo jälle Venule ütlema et w derad sawad tulles, istus Veno ommas kambris, laua otsas, k sfi p lleli, sures mur- res. Sedda n hjes, k sfi is a, mis temma s ddat piddi waewama? kostis Veno: „Sa tead et ma find armastan ja nenda ka kõik